

8. A nagy küzdelem

Az egész emberiség belebonyolódott az Isten és Sátján közötti nagy küzdelembe, ami Isten jelleme, tervének világmindenség feletti uralom kérdése körül forog. A harc a mennyben kezdődött, amikor egy szabad akaratú teremtett lény felmagasztalva Isten ellenségévé, Sátjánná vált, és az angyalok egy részét is feljuttatott a világra is behozta a Izzadás szellemét, amikor dőlt és övöltött bűnre vitte. Az ember bűne azt eredményezte, hogy emberiség elvesztette istenképességét, a teremtett világ rendje felbomlott, és a föld a zűrzavar idején elpusztult az egyetemes küzdelem színtere lett, amit az egész univerzum figyelemmel kísért. De Isten szeretete végül is igazolódik. Krisztus, hogy segítse a harcot, elküldte Szentlelkét és a jó angyalokat, hogy az áldósság vezessék, veldelmezzék és oltalmazzák őket. (Jel 12:4-9; Ása 14:12-14; Ez 28:12-18; 1Máz 3; Zsid 1:14; Ró 5:12-21; 8:19-22; 1Máz 6:8; 1Kor 4:9; 2Pt 3:6)

A Szentlélek és a gonosz, Isten és Sátján világiúrbeli küzdelmet tárja elénk. Ha megértjük ezt az egész világiúrgyegyetemre kiterjedő küzdelmet, könnyebben megtaláljuk a választ arra a kérdésre, miért jött Jézus a bolygóra.

Á

A világiúrbeli küzdelem

Bármilyen érthetetlen is, a jó és a gonosz közötti háborúság a Mennyben kezdődött. Hogyan tudhat bűn a teremtés kezdetén?

Isten azért teremtett az embereknél magasabb rendű lényeket (Zsolt 8:6), hogy szoros kapcsolatban álljenek vele (Jel 1:1; 3:5; 5:11). Erejük hatalmas, és engedelmeskednek Isten Igájának (Zsolt 103:20). Észszolgálatuk lelkeket "vadász feladatukat" (Zsid 1:14). Az emberek számára általában láthatatlanok, időnként azonban emberi alakban mutatkoznak (1Máz 18:19; Zsid 13:2). A világiúrgyegyetem angyalán ismerte meg a bűnt.

A küzdelem kezdete. A Szentlélek bemutatja - Lucifer helyett teljesen Törus és Babilon királyait nevezve meg -, hogyan kezdődött ez a világiúrbeli küzdelem. Lucifer, "a fényes csillag, hajnal fia", a "felkentoltalmazás kőrub" Isten színe előtt állt (Ása 14:12; Ez 28:14). [1] "Te valójában az aranyos pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, teremtés kezdetén... Feddhetetlen valójában attól a naptól fogva, amelyen teremtetted, még gonoszság nem találtatód benned." (Ez 28:12, 15)

A bűn kialakulása megmagyarázhatatlan, és semmivel sem menthető, gyökere Lucifer intelligenciájához vezethető vissza "száved felfuvalkodott szíve miatt; megrontott bölcsességedet fényességében." (Ez 28:17) Lucifer nem elrejtett meg a Teremtő által neki adott tisztasággal. Ánásában az Istennel való egyenlőségre törekedett. "Te szávedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai feletti helyezem a lőszékemet... és hasonlók leszek a Magasságoshoz." (Ása 14:12-14) Isten helyére vágyott ugyan, de jellemre nem. Isten tekintélyét akarta megszerelni, szeretetét nem. Az Isten uralma elleni Izzadás volt az első lépés abban a folyamatban, amelyben Lucifer Sátjánná, "ellenségé" lett.

Lucifer megtévesztő látszóseinek hatására sok angyal már nem látta Isten szeretetét. Az ebből eredő elárgedetlenség Isten kormányzatával szembeni hűtlenség addig terjedt, mág az angyalok seregének egyharmada csatlakozott Sátán lázadásához (Jel 12:4). Isten országának nyugalma megrendült, "és az égben viaskodás" (Jel 12:7). Az égig háborúsáig azzal végződött, hogy Sátán, a nagy sárkány, a régi kágyás, az árdrág "ézzveteték a Földre, és is övele levettetnek" (Jel 12:9).

Hogyan keveredtek bele az emberek e háborúsáigba? Sátán a Mennyből való kivételése után Földön is elhintette a lázadás magját. Beszélő kágyás kápban ugyanazokat a dolgokat mondta, amelyek saját kivételésehoz vezettek, és a-gy sikerült aláásnia a dájim és a%va bizalmát a Teremtő iránt (1Máz 3:5). Sátán elárte, hogy a%v elárgedetlen legyen Istentől kapott helyével. Az Istennel való egyenlőség lehetőségtől fellekeslve, az első asszony ká-sártó szavának - Isten szavát pedig kátságebe vonta. Isten parancsával szembeszeglve, evett a gyámmáicsból, majd rávette ártót, hogy ő is azt tegye. Elárulták Istenbe vetett bizalmukat és hozzá való húságot azzal, hogy a kágyás szavának, és nem Teremtőjéknek hittek. Ennek tragikus következménye az lett, hogy a Mennyben kezdődött háborúsáig magva gyárkeret vert a Földön (lásd 1Máz 3).

Sátán agyafárt mádon elragadta összléinktől a Föld fálátti uralom jogát, amikor bünbe vitte őket. Most "éze viláig fejedelmének" nevezi magát, és a tászpontjárás, a Fldről intöz támadást Isten uralma és az egész viláigmbákkáje ellen.

Hogyan hatott e kázdelem az emberiségre? A Krisztus és Sátán kázátti kázdelem hatása hamarosan nyilvánvalóvá vált, mivel a bün eltorzította az emberben Isten káptót. Noha Isten a dájimon és a%váj keresztl felájnlotta az emberiségnek a kegyelem szárvetságt (1Máz 3:15; lásd mág e kányv 7. fejezetét), már első gyermekük, Kain meggyilkolta testvérát (1Máz 4:8). Mindjobban elterjedt a gonoszság, és a-gy Isten fájdalommal volt kánytelen elmondani az emberről, "ézhogy szá-ve gondolatának minden alkotása szántelen csak gonosz" (1Máz 6:5).

Isten hatalmas ázáinvá-z által tisztította meg a Fldet megtérni nem akarás lakásit, és megadta az o kezdeti lehetőségt az emberiségnek (1Máz 7:17-20). Am nem telt bele sok idő, és a húságes Noé leszáirmazottai is el Istennel káttátt szárvetságtól. Isten megárte, tábbá nem pusztá-tja el az egész Fldet ázáinvá-zel, ok mágt mádon bizonyították bizalmatlanságukat, amikor Bájbel tornyának áptátsábe fogtak. Ágy akartak feljutni égászer átgig, hogy megmeneküljenek, ha ájabb ázáinvá-z szakadna rájuk. Ekkor Isten ágy fojtotta el az emberek lázadását, hogy ásszezavarta addig egyságes nyelvüket (1Máz 9:1, 11; 11).

A kásőbbiekben, amikor a viláig ismét kázel járt a teljes hitehagyáshoz, Isten kiterjesztette szárvetságt ábraháim volt a terve, hogy ábraháimon keresztl a viláig minden náptát áldásiban részesá-ti (1Máz 12:1-3; 22:15-18). Cs ábraháim leszáirmazottainak egymást kávető nemzedékei is hűtlennek bizonyultak Isten kegyelmes szárvetságtvel szemben. A bün csapdájába estek, és amikor keresztre feszá-tták a szárvetságt szerzőát és kezesát - Jázus k ségádkoztak Sátánnak, hogy elárje cájít.

A viláigegyetem szánpada, a Fld. Ásjabb bepillantást enged a nagy kázdelemben Jáb kányvának beszámolása a viláigúrbeli tanácskozásrá, ahová a viláigmindenség kálánbáztó pontjairás árkettek a kápviselek. A beszámolás kezdődik: "Ézlön pedig egy napon, hogy elárva nek Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Ásr előtt; és eljöv Sátán is kázel a%v s monda az Ásr Sátánnak: Honnátt jássz? Á%v felele Sátán az Ásrnak, és monda: Kárálkerátem, és ájt me Fldet..." (Jáb 1:6-7; vá. 2:1-7)

Ekkor az Ásr IÁnyegÁben ezt mondta: â€žSÁjtÁjn, nÁzd meg JÁbot. HúsÁgesen betartja a tÁrvÁnyemet. Ő tÁrkÁle (1:8)

â€žIgen, de csak azÁrt tÁrkÁletes, mert megÁri neki, hogy tÁged szolgáljon. Vajon nem vÁdelmezed őt?" - szÁjlt szer SÁjtÁjn. VÁlaszkÁppen Krisztus megengedte SÁjtÁnnak, hogy bÁrmilyen mÁdon prÁbÁira tegye JÁbot, csak az ÁletÁ nem vehette el (IÁisd JÁb 1:9â€“2:7).

JÁb kÁnyvÁnek vilÁgûrbeli perspektÁ-vÁija komoly bizonyÁ-tÁkot szolgálta a Krisztus Ás SÁjtÁjn kÁzÁtti nagy kÁzdeleml. E bolygÁ a szÁnpad, amelyen a jÁ Ás a gonosz kÁzÁtti megrÁzÁ kÁzdelem jÁtszÁdik. A SzentÁ-rÁsban ezt olvassuk: â€žLÁtvÁnyossÁgai lettÁnk a vilÁgnak, Ágy angyaloknak, mint embereknek" (1Kor 4:9).

A bûn megtÁrte az Isten Ás ember kapcsolatÁt, â€žami pedig hitbõl nincs, bûn az" (RÁm 14:23). A hit hiÁnyÁinak azonnali kÁvetkezmÁnye, hogy az ember megszegi Isten parancsolatait vagy tÁrvÁnyeit. Ez a megszakadt kapcsolat bizonyÁ-tÁka. Isten a megvÁltÁsi terv Álta akarja helyreÁllÁ-tani a Teremtõ irÁnti bizalmat, ami engedelmessÁgben megmutatkozÁ, szeretettel teljes kapcsolathoz vezet. Ahogy Krisztus megjegyezte, a szeretetbõl engedelmessÁg fakad (Jn 14:15).

Korunkban, amit tÁrvÁnytelensÁg jellemez, a tÁrkÁletes dolgokat kÁzÁmbÁsÁ-tik, a becstelensÁget dicsÁrik, a megvesztegetÁs teljesen megszokottÁ vÁlik, a hÁzassÁgtÁrÁs elterjed, a nemzetkÁzi Ás egyÁni megÁllapodÁsok megszegik. KivÁltsÁgunk, hogy a remÁnytelen helyzetben levõ vilÁgon tÁlnÁzve, figyeljÁk a gondviselõ, mindenhatÁ Istent. Ez a tÁgabb IÁtszÁg mutatja be MegvÁltÁnk engesztelõ ÁldozatÁjnak fontossÁgÁt, hiszen ez zÁrja le az egÁs vilÁggyegetemre kiterjedõ kÁzdelmet.

Á

A vilÁgûrbeli kÁrdÁs

Milyen sarkalatos kÁrdÁs kÁrÁl forog ez az ÁlethalÁlharc?

Isten kormÁnyzata Ás tÁrvÁny. Isten erkÁlcsi tÁrvÁny Áppen annyira fontos alapfeltÁtele a vilÁggyegetem IÁtÁ az ÁsszetartÁ Ás mûkÁdÁsÁt biztosÁ-tÁ fizikai tÁrvÁnyek. A bûn â€ža tÁrvÁnytelensÁg" (1Jn 3:4 - KÁjrol ford. gÁrÁg anomÁ-a szÁ jelÁli, vagy â€žtÁrvÁnysegÁs" (1Jn 3:4 - Áj prot. ford.). A tÁrvÁnytelensÁg abbÁl ered, hog elveti Istent Ás kormÁnyzatÁt.

SÁjtÁjn nem vÁllal felelõssÁget a vilÁgban tapasztalhatÁ tÁrvÁnytelensÁgÁrt, sõt, Áppen õ okolja Istent emiatt. Sz Ájltala zsarnoknak nevezett isteni tÁrvÁny korlÁtozza az egyÁni szabadsÁgot. TovÁbbÁ azt hangoztatja, hogy a tÁrvÁny lehetetlen betartani, ezÁrt ellentÁtes a teremtmÁnyek Árdekeivel. SÁjtÁjn a tÁrvÁnyt folyamatosan alÁjssza, Ás ezz uralmÁt akarja megdÁnteni, sõt, Istent is le akarja gyõzni.

Krisztus Ács az engedelmesség kőrdőse. Az engedelmesség Ács az Isten akarata előtt való meghajlás miatti kőzde komolyságát mutatja, hogy Krisztusnak milyen kő-sőrtősekkel kellett szembenőznie földi szolgálata során; a halálos ellensőggel vő-vott pőrbajt, amikor kiállta azokat a kő-sőrtőseket, amelyek által őzknőnyőrőlő... Ács hő-v Főpap" lett. Miután Krisztus 40 napig bőjtőlt a pusztőban, Sőtőjn azzal kő-sőrtette meg, hogy vőjtoztassa a kőveket kenyőrrő bizonyő-tva, ő valóban Isten Fia (Mt 4:3). ővőjt is azzal kő-sőrtette meg az ődenben, hogy kőteljedjen Isten szavőba pedig megprőbőltta előrnő, hogy Krisztus kőteljedjen annak őrvőnyessőgőben, amit keresztsőgekor jelentett ki Isten őn szerelmes fiam, akiben őn győnyőrkődőm" (Mt 3:17). Ha Krisztus a saját kezőbe veszi a dolgok irőnyő-tő ő Isteni ősőgő bizonyő-tandő, kenyőrrő vőjtoztatja a kőveket, akkor ezzel ővőjhoz hasonlőan az Isten irőntő bi őnyőjt bizonyő-totta volna, ebben az esetben kőldetőse kudarcral vőgződik.

Krisztus szőjmőjra azonban az volt a legfontosabb, hogy Atyja szava őltal őljen. őhsőge dacőjra ő-gy vőjlaszolt Sőtőjn kő-sőrtőcsőre: őzNemcsak kenyőrrő ől az ember, hanem minden Igővel, amely Istennek szőjőbő ő szőjrmazik" (Mt 4:4).

Sőtőjn kőrkőpszerően bemutatta Krisztusnak a vilőg ősszes birodalmőjt, azt ő-gőve, hogy őzmindezeket nőked ad leborulva imődsz engem" (Mt 4:9) - ez volt a kővetkező prőbőlközősa, hogy legyőzhesse. Arra utalt, hogy ha Krisztus megtennő, amit kőr őle, visszaszerezhennő a Főldet, ő-gy vőget őrne a kőldetőse, őcs nem kellene halőltusőjt szenvednie a Golgotőjn. őzus egy pillanatig sem habozott, hanem Isten irőntő tőkőletes hűsőggel parancsolta: őzEred Sőtőjn!" Majd pedig a nagy kőzdelemben a legeredmőnyesebbnek bizonyulő fegyverhez, a Szentő-rőshoz folyamodva, ezt mondta: őzAz Urat, a te Istenedet imődd, őcs csak nőki szolgálőj" (Mt 4:10). Szavai vőget vetettek a kőzdelemnek. Teljessőggel az Atyőjra hagyatkozva, legyőzte Sőtőjnt.

Dőntő őtkőzet a Golgotőjn. E vilőgőrbeli kőzdelem a Golgotőjn kerőlt a legjobban a figyelem homlokterőbe. őzus kőldetőcsőnek vőge felő Sőtőjn, erejő megfesző-tve, igyekezett meghiő-ső-tani az őr kőldetőcső. Kőldetőnő vallősi vezetőit sikerőlt felhasznőlnia, akiknek a Krisztus nőpszerűsőge miatti főtőkenysőgő oly sok bajt okozott hogy a Mesternek be kellett fejeznie nyilvőnos szolgálátőjt (Jn 11:45-54). Miután egyik tanőtvőjnya előjult, őzust elfogtőjk, hamisan tanőskodtak ellene, kihallgattőjk, őcs halőjra ő-tőltők (Mt 26:63-64; Jn 19:7). Hű maradt mindhalőjli Atya akaratőjnak tőkőletesen engedelmeskedett.

A Krisztus őletőböl őcs halőjőbő ő szőjrmaző javak messze tőlmutatnak az emberisőg korlőtozott vilőgőjn. Krisztus mondta a keresztről: őzMost vettetik ki e vilőg fejedelme [Sőtőjn]" (Jn 12:31); őze vilőgnak fejedelme megő-tőltetett" (Jn 16:11).

A vilőgőrbeli kőzdelem a kereszten őrte el csőcspontőjt. Krisztusnak Sőtőjn gonoszsőgőjval szemben ott tanő-ső-tott szeretete őcs hűsőges engedelmessőge megrendő-tette Sőtőjn fejedelmi helyzető, őcs biztossőj vőlt vőgső bukőj:

A őzus igazsőjga feletti kőzdelem

Ma a nagy kőzdelem Krisztus tekintőlye kőrő dő, őcs e kőzdelemben nemcsak tőrvőnye, hanem szava, a Szentő-rő is őrintett. Olyan Biblia-magyarőzati mődok alakultak ki, amelyek csak kevősső, vagy egyőltalőjn nem fogadjőjk el az isteni kinyilatkoztatő lehetsőgő. [2] őgy kezelik a Szentő-rőst, mintha semmiben sem kőldetőnbőzne r őkori dokumentumtő, őcs ugyanolyan kritikai mődszerekkel elemzik. Egyre tőbben vannak azok a keresztyőnyek - beleőrtve a teolőgusokat is -, akik nem tekintik tőbbő a Szentő-rőst Isten Igőjőnek, akarata tővedhetetlen kinyilatkoztatőjőnak. Kővetkezőskőppen kőtsőgesső vőlt előtő ők őzus Krisztus szemőlyőnek bibliai őrtel

százes kétfelében vitatják természetét, szűztől való százeletését, csodatetteit és feltámadását.[3]

A döntő kérdés. Amikor Krisztus megkérdezte: "Én engemet, embernek fiam, kinek mondanak az emberek?", a tanítványok válaszoltak: "Nemelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyásznak; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a prófétáik közül" (Mt 16:13-14). Más szavakkal, kortársai közül a legtöbben csupán embernek tekintették. A Szentírásban tovább folytatódva, Jézus feltette a kérdést tizenkét tanítványának: "Én pedig kinek mondotok Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda neki: Boldog Simon, Jánosnak fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám" (Mt 16:15-17).

Ma mindenkinek válaszolnia kell arra a kérdésre, amit Krisztus feltett a tanítványainak is. Az embernek erre az életre a kérdésre adott válasza attól függ, hisz-e Isten Igájának bizonyosságában, vagy sem.

A Biblia tanításainak középpontja. Krisztus áll a Szentírás középpontjában. Isten arra szólítja fel, hogy ismerjék meg az igazságot, amint az Jézusban van (Ef 4:21), mert Ő az igazság (Jn 14:6). Sőt, a világtörténelemben az az egyik hadművelet, hogy elhiteti az emberekkel: Jézus nélkül is megérthetik az igazságot. Vannak sarkalatok, amelyeknek az a céljuk, hogy a hit középpontjába (1) az embert, (2) a természetet, illetve a kiküzdött világegyetemet (3) a Bibliát vagy (4) az egyházat állítsák.

Mindezek szerepet játszanak ugyan az igazság kinyilatkoztatásában, de a Szentírás Krisztust mutatja be az előbbiektől Teremtőként, aki mindazok felett áll. Igazi értelmük abban található meg, akitől származnak. Ha valaki nem válaszol a Biblia tanításait Jézusra, akkor félreértjük Őt, aki "az igazság és az élet" (Jn 14:6). Az antikrisztus természetű emberek arra vall, hogy hangoztatja: ne Krisztusban, hanem másban keressék az igazságot. (Az eredeti görög nyelvben az antikrisztus szó nemcsak azt jelenti: Krisztus ellenfele, hanem azt is, aki Krisztus "helyét" elfoglalja.) Sőt, a sikerrel elérnie célját, hogy elterelje a figyelmet az emberiség egyedüli reményéről, ha az egyház tanításában nem Krisztust, hanem valami másra tekintenek az igazság középpontjában.

A keresztény teológia szerepe. Ez a világtörténelmi kitekintés leleplezi Szentírás tervét, aki mind az egész világegyetem, mint az igazság teremtője Krisztust meg akarja fosztani az Őt megillető helytől. A teológia, ami a meghatározás szerint az Istenről és Istennek a teremtményeivel való kapcsolatáról szól, minden tanított Krisztus felelősként kell feltárnia. A keresztény teológia megbízatása arra szól, hogy hitet öbresszen Isten Igájának tekintélye iránt, és az igazság középpontját ne másban, hanem Krisztusban keresse. Az igazi keresztény teológia jár szolgálja az egyházat, amikor ezt teszi, mert eljut egészen a világtörténelmi közdem gyökeréig, feltárja azt, és úgy mutat rá az egyetlen megcélolhatatlan útra, Krisztusra, amint a Szentírásban áll előttünk. Ebből a szemszövegéből nézve, Isten eredetileg eszközként tudja felhasználni a teológiát az emberiség megsegítésére, hogy ellenálljon Szentírás felelősi erőfeszésének.

Á

A tanítás jelentősége

A közdemről szóló tanítás felfedi, milyen roppant nagy közdem folyik, ami kihat a világon minden emberre, és ami az egész világegyetemet érinti. A Szentírásban ez áll: "Nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet szellemének világtörténelmi ellen, a gonoszság lelkei ellen, a magasságban vannak" (Ef 6:12).

A tantárcél állandó ámborsághoz segít. Ha az ember megérti ezt a tantárcélt, akkor meggyőződik arról, milyen fontos szembenézni a gonosszal. Csak úgy lehetünk sikeresek, ha Jézus Krisztusra, a Seregek Urára hagyatkozunk, aki "az erős és hatalmas Ás, az erős hadakozó Ás" (Zsolt 24:8). Ahogy Pál mondta, a győzelem Krisztus által felkánált jánri azt jelenti, hogy felveszitek az erős Istennek minden fegyverét, hogy ellent állhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvegezőn, megállhassatok. Álljatok hát elő, kárátállvezőn derekatokat igazlelkűsággal, és feláll az igazságnak mellvasáiba, és felsaruzáin állbaitokat a bókességgel evangéliumának káoszásággal; mindezekhez a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden társes nyilat megolthatjátok; az idvességgel sisakját is felvegyétek, és a léleknek kardját, amely az Isten beszéde. Minden imádsággal és kányárgással imádkozván minden időben a lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzván, minden állhatatossággal és kányárgással minden szentért" (Ef 6:13-18). Micsoda kívánsága az igazi keresztényeknek, hogy társesrelmesen, hűségesen álljenek, minden időben harcra készen (J 14:12), bizonytva: szántelenül arra hagyatkoznak, aki "az erősebb diadalmassá" (Róm 8:37) tette őket.

A szenvedés titkának magyarázata. A gonosszig nem Istentől származik. A világnyomorát nem hibáztathatjuk, a szerette az igazságot, és gyűllte a hamisságot (1. Ján: 2:9). Sőt, a bukott angyal felelős a kegyetlenségért és szenvedésért. Jobban megérthetjük a mag oly elkésertől rablások, gyilkosságok, temetések, bűncselekmények balesetek okait, ha e nagy kázelem keretében nézzük azokat.

A kereszt egyaránt bizonytja a bűn romboló voltát és Istennek a bűntől iránti szeretete mályságát. Tehát a nagy kázelem tárcája arra tanít, gyűlljék a bűnt, és szeressék a bűntől sőt.

Arra mutat, hogyan szereti Krisztus a világot most. Amikor Krisztus visszatért a Mennybe, nem hagyta népét állrván, hanem egytárczón álltta minden segétséggel, ami a gonosz elleni kázelemhez kell. Helyette a Szentlélek lehet állllandó társunk, egészen Krisztus visszavételéig (Jn 14:16; v. Mt 28:20). Isten megparancsolta angyalainak is, hogy vegyenek részt megmentő munkájában (Zsid 1:14). Győzelmeink lehetővé teszik biztost. Reménysséggel állbátran állzhetünk a járó el, mert Mesterünk ura a helyzetnek. Dicsőthetjük álldvázzá-tő munkáját.

A kereszt a világuábeli jelentőségére mutat. Krisztus szolgálata és halála idején az emberiség álldvázzáge forgó kockán, mert azért álltt a Féldre, hogy álllet odaadva, bocsánatot szerezzon bűneinkre. Eközben bebizonytotta, hogy Átyja jelleme, állrványe és kormányszata állkállletes, ami ellen álltán hamis vádakat koholt.

Krisztus álllete igazolta Isten igazságosságát, állsáigát, és bizonytotta Isten állrványe és uralma kifogástalansáig. Krisztus állvilágá-tott, hogy minden alapot állkálláll állt álltánnak Istennel szembeni várdja. Bemutatta: ha a megtért állt teljesen Isten hatalmára és kegyelmére hagyatkoznak, állálllemelkedhetnek a mindennapos kásálltásek nehézsággal állpések legyőzni a bűnt.

Á

Lábjegyzet

1.

Â

A "Lucifer" latin eredetű szó, jelentése: "világosságot hordozó". A "hajnal fia" gyakorta használt kifejezés volt. "hajnalcsillag" - Vénusz. A legfényesebb égitestnek, a ragyogó Vénusz bolygónak a még el nem bukott Sétán jelképes alkalmazása... a legmegfelelőbb, mivel szemléletes módon bemutatja, milyen kiemelt helyről vettetett alá Lucifer." ("Lucifer", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 683. oldal)

2.

Â

Lásd a Generálkonferencia bizottsága: "Methods of Bible Study", 1986. Hasel, Biblical Interpretation Today (Washington D. C., Biblical Research Institute, 1985)

3.

Â

Lásd például K. Runia, *The Present-day Christological Debate* (Downers Grove, IL; Inter-Varsity Press, 1984.); G. C. Berkouwer, *The Person of Christ* (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1954), 14–56. oldal